

Најтежа оптужба која се може чути од стране острашћених јуришника напредњачког режима и њиховог неприкосновеног вође је да се неко бави политиком или политизује залагање за решавање одређених друштвених проблема. Зато се у нашем друштву и јавља стално правдање да се тежња за окупљање око неке друштвене иницијативе или организовање протеста не налази у сфери политике, јер је она резервисана само за Српску напредну странку, њене функционере и активисте, сателитске организације и конструктивну опозицију.

Она је, поред апсолутне медијске контроле, успоставила и монопол бављења политиком који безусловно заступа и брани. На тај начин је и постигнуто да је успостављен посебан метод дезавуисања и обесмишљавања сваке друштвене акције која није усклађена са напредњачким монополистичким начином вођења политике. Тако се остварује један од главних циљева свих ауторитарних режима заснованих на личном облику владавине, што неминовно доводи до разарања политичког плурализма и успостављању фасадне демократије, што можемо препознати и у нашем савременом друштву. Тако се добија жељени учинак да је свако деловање које није под стриктном контролом напредњачког режима буде изложено бесомучним нападима, политикантским дисквалификацијама и оптужбама за политизацију.

